

PRIE ALTORIAUS

Dangaus ir Tėvynės Šviesai!

Mūsų knygynėlis

Iliustruotos knygelės vaikams, leidžiamos dviem — pavasario ir rudens — serijomis.

1 nr.	Pavasario serija	I m.

Administracija: Kaunas - Vilijampolė, Panerių 74. Kun. K. Puleikis.

Prenumerata: viena serija (3 kn.) — 75 ct.; dvi serijos (6 kn.) — 1 lt. 20 ct. Imant 10-50 egz., mokama po 15 ct. už knygelę; imant virš 50 egz. — po 10 ct.

Atskiros knygelės kaina 30 centų.

Leidėjas:
Kauno C. Angelaičių Komitetas

Jonas Kuzmickis

PRIE ALTORIAUS

Pirmosios Komunijos atminimas

Koscinchaitei
Julės
III sk. mokinės
Atminčiai Nuo Klebono
Koscinchaitė

MŪSŲ KNYGYNĖLIS Nr. 2

KAUNAS 1936

NIHIL OBSTAT

Marcus Morkelis, M. T.
Censor ex officio.
Kaunas 1936 a. Martii 12 d.

Nr. 509.

IMPRIMATUR

Datum Kaunae, die 13 martii 1936 an.

K. Šaulys
Vic. Generalis, Praelatus S. S.

L. S.

Naudotasi „Książeczka dla dzieci“.

Marijonų spaustuvė Marijampolėje

Atminimui Mo Kun. Klebono.

Vardas. Julė Vardas Julė

Pavardė. Kos [illegible]

Adresas. Tilkos g. [illegible] N

Pirmą kartą

Pirmą kartą, Jėzau,
atėjai pas mus
ir sukėlei rojaus
ilgesio jausmus.

Tirpsta mūsų širdys
meilės ugnyje —
ak, nejau taip gera
bus ir danguje?!

Ak, nejau taip miela
bus mums visados?
Argi angelėliai
dar ilgai giedos?!.

Pasilik, o Jėzau,
pasilik pas mus!
Tau mes atiduodam
sielas ir džiaugsmus!..

Gražiausioji diena

Pavasario aidais skamba sužaliavę miškai ir pievos. Žydinčių gėlių kilimas, baltais žiedais pasipuošęs sodas vilioja praeivio akį. Paukščių sutartinės aidi džiaugsmu ir laime...

Tau ši pavasario diena dar gražesnė: tu grįžai namo su sielos Svečiu ir tau rodos, kad tuo pačiu džiaugsmu džiaugiasi ir nutilę miškai, ir gėlėtos pievos, ir išbalęs sodas, ir maži paukšteliai.

Žiūri į tave tėveliai ir su ašaromis akyse tyliai sako:

— Tas angelas yra mūsų vaikas!

Tavo mokytojai džiaugiasi patenkinti, kad Dievas leido jiems tavo sielą prirengti dangaus Svečiui ir paaukoti Jam kambarėlį, gražesnį už altoriaus ciboriją, švaresnį ir skaistesnį už taurę, kurioj būva Švč. Sakramentas.

Tavo draugai žiūri į tave šventai, gražiai nusiteikę. Mažesnieji pavydi tau laimės, didesnieji prisimena savo Pirmąją Komuniją ir jų akyse pasirodo ašaros.

Džiaugsmo ir laimės ašaros, jei nenuklydo nuo nurodyto kelio, gailesčio ir liūdesio ašaros, jeigu... Bet Viešpats Jėzus šiandien šaukia, dovanoja, paguodžia...

Melskis už juos visus — tėvelius, mokytojus ir draugus, nes šiandien Dievas išklausys kiekvieną tavo prašymą. Niekuomet dar Švč. Marija iš aukštybių nežiūrėjo į tave su tokia meile, niekuomet šv. Juozapas taip jautriai nelaimino, o tavo Angelas Sargas taip nesidžiaugė tavimi...

Šiandien yra gražiausioji tavo gyvenimo diena, nes tavo siela pasidarė skaisti, kaip tuoj po krikšto. Prie to džiaugsmo šiandien prisijungė nuoširdumas ir meilė, kurių tada negalėjai pajusti.

Dangaus džiaugsmas

Šiandien mūsų bažnyčioje vyksta tas pats, kas ir danguje: Viešpats Jėzus yra visų sielose ir tyliai kalba. Jis šaukia savo angelus ir, rodydamas tave, sako:

— Matote tą sielą? Aš šiandien stebuklus jai padarysiu!

— Ką padarysi, Viešpatie? — stebisi angelai.

— Einam pas ją, pamatysit!

Angelai eina su Viešpačiu Jėzum ir nustebę klausosi Jo pasakojimo:

— *Aš duosiu jai valgyt mano kūną ir gert mano kraują*, kad būtų tvirtas katalikas, kad, nuo kūdikystės maitinama brangiausiu maistu, būtų šventa mano akyse, nes ir aš, Jos Viešpats ir Dievas, esu šventas! Su ja šiandien parmąkart kalbėsiu ir tarsiu: „Brangus vaikuti, aš esu skaistybės mylėtojas, iš manęs paeina šventumas! Aš ieškau skaisčios širdies ir radęs apsigyvenu joje. Štai esu, atidaryk savo sielos duris, nes stoviu prie jų ir

barškinu. Įleisk mane, nes žinau, kad išpažintyje nuvalei savo sielos kambarėlį! Ar noriai mane priimsi? Ar neišvarysi manęs nuodėmės piktumu? Ar visuomet bus man atviros tavo sielos durys? Ar leisi man apipilti tave neįvertinamomis dovanomis? Ak, patenkink mano meilės troškulį!..“

Baigia Viešpats Jėzus pasakoti ir laukia, ką tu Jam atsakysi. O tu atveri savo sielos kambarėlio duris ir, nuleidęs akis, atsiklaupęs ant žemės, susijaudinęs tari:

— Viešpatie, nesu vertas, kad ateitum, bet tark tiktai žodį ir pasveiks mano siela!..

Viešpačiui užtenka tavo geros valios, ir Jis balto komunikanto pavidale apsilanko tavo sieloje. Sakyk, ar tavo širdis rami, ar tu nejauti visame kūne naujos šilumos? Juk tu susijungei su viso pasaulio Kūrėju! O gal tu girdi savo Svečio tylius žodžius:

— Prašyk, o visa gausi! Iš tikrųjų, sakau tau, pasitikėdamas prašyk, o suteiksiu visa, ko tik prašysi! Ieškok, o rasi, belsk, o bus atidaryta! Visa, ko tik mano vardu prašysi, duosiu, nes nepaprastai myliu tave!..

Be abejo, tu žinai, ko turi prašyti savo Svečią, o Jis išklausys tave...

Aš ieškau skaisčios širdies!

Išklausyta malda

Mažoji Marytė nepaprastai uoliai klausėsi kunigo pamokymų apie nuodėmės baisumą: juk į jos širdį ateis Viešpats Jėzus. Kuris yra nepaprastai šventas ir *Kurį nuodėmė gali išvaryt iš jos širdužės.* Todėl Marytė pasiryžo:

— Aš nesutepsiu savo sielos nuodėme! Noriu gyventi ir mirti mirtinai nenusidėjus. Marija, Dievo Motina, padėk man!

Ir nuo to laiko ji pasidarė rimtesnė: mažiau su draugėmis išdykavo, uoliau mokėsi ir karščiau maldeles kalbėjo. Dažnai ji nubėgdavo į bažnyčią Jėzų Švč. Sakramente aplankyti. Čia jai buvo taip gera ir ramu!..

Didžiosios šventės išvakarėse Marytė apkabino savo motutę ir, paslaptingai į ją žiūrėdama, tarė:

—Brangioji mamyte, padariau vieną pasiryžimą ir būčiau labai laiminga jei jį ištesėčiau! Koks jis yra — labai prašau dabar neklausti. Prašiau Dievą dar vienos nepaprastai didelės malonės. O kad Jis grei-

čiau mane išklausytų, sujunkime mūsų maldas ir kiekvieną vakarą už tai sukalbėkime vieną *Tėve mūsų* ir *Sveika Marija.*

— Mielu noru, mažyte! — atsakė motina. — Nereikalauju, kad daugiau man sakytum. Melsiuos už tave, brangute!

Praėjo keturi mėnesiai. Marytė staiga ėmė silpnėti — pamažu nyko jos jėgos, gyvumas. Gydytojai nesuprato ligos, nes nieko jai neskaudėjo.

Tačiau Marytė buvo ir toliau linksma. Jei kas pasakydavo jai apie nusilpimą, mergaitė tik saldžiai nusišypsodavo.

Tėve mūsų ir *Sveika Marija* kasdien su notina ir toliau kalbėjo.

Pagaliau visi suprato, kad mergaitė neišgis ir tokia jaunutė — vos dvylikos metų — turės numirti. Vargšė motina tai nujausdama norėjo sužinoti paslaptį, kurią jos duktė taip rūpestingai slėpė. Tad vieną kartą tarė:

— Brangioji dukrele, ar tu nori palikti motiną? Ar tu nori numirti?

Mergaitė pažiūrėjo į ją didelėmis akutėmis ir nieko neatsakė.

— Mano dukrele, — tęsė motina. — Ar nori man vieną malonumą padaryti? Jau šešeri mėnesiai kalbame *Tėve mūsų* ir *Sveika Marija,* prašydamos kažin kokios dide-

lės malonės. Pasakyk man šiandien, kas tai per malonė?

— Ko mieliausiai pasakysiu! — atsakė mergaitė. — Jau laikas, kad žinotumėt tai. Ir tėvelis turi žinoti! Prašau paimti mano užrašų sąsiuvinį iš Pirmosios Komunijos laikų. Tet rasite parašyta, ko jau šešerius mėnesius prašome Dievą!

Motina skubiai atsistojo, surado jos užrašų sąsiuvinį ir neramiai plakančia širdimi skaitė:

— *Mano Dieve, jeigu ilgiau gyvendama žemėje įžeisčiau Tave sunkia nuodėme, leisk, kad tuojau mirčiau! Kad išprašyčiau sau tos malonės, prižadu kasdien sukalbėti Tėve mūsų ir Sveika Marija ...*

Susijaudino motina. Valandėlę tylėjo, nežinodama ką sakyti, o paskui tarė:

— Tad nori numirti?

— Brangi mano mamyte. O jeigu būčiau įžeidusi gerąjį Dievą? Neverk, aš einu į dangų!

Po kelių dienų Marytė iš tikrųjų nuėjo į dangų. Tėveliams liko jos gražaus gyvenimo atmintis ir nedidelis užrašų sąsiuvinis.

Mergaitės laiškas

Brangioji drauge, ar aš sugebėsiu aprašyti tą džiaugsmą, kurį Pirmosios Komunijos dieną jaučiau? Tur būt, ne! Veltui ieškočiau gražiausių žodžių, vis tiek niekas neišeitų.

Per išpažintį jokiu būdu negalėjau gailesčio sužadinti. Mano širdis buvo prislėgta, krūtinėj oro trūko, verkti negalėjau. Bet kunigas man papasakojo tiek įdomių ir jaudinančių dalykų, kad nepajutau, kaip ašaros ėmė riedėti man iš akių.

Vakare nuėjau į bažnyčią, nes namie negalėjau pasėdėti. Atsiklaupiau prieš didįjį altorių, kur šventoji ugnelė mirga, ir mąsčiau: koks geras Dievas, kad iš mūsų meilės visuomet altoriuje pasilieka. Juk Jis rytoj apsilankys ir mano sieloje...

Kitą dieną atsikėliau anksti. Švariai nusiprausiau, užsidėjau gražią, baltutę suknelę, rūtų vainikėlį ir nubėgau į bažnyčią. Čia jau buvo dauguma mano draugių. Nepaprastai laukiau, kada gerasis Jėzus ateis pas mane.

Pagaliau atėjo valanda, kada aš su ašaromis akyse prisiartinau prie šventojo stalo. Kokia laimė susijungt su Dievu! Giliai susijaudinusi, surinkau išblaškytas mintis ir pradėjau pasakot savo Svečiui, kaip nepaprastai karštai Jį myliu.

Paskui meldžiausi už savo tėvelius, brolius ir sesutes, už kunigėlį ir mokytojus, už visus draugus ir tave, Stasyte! Aš žinau, kad gerasis Jėzus išklausė mano maldas, nes taip karštai meldžiausi, kaip niekad.

O vakare, kai sukalbėjus maldas atsiguliau į lovą, ilgai negalėjau užmigti. Visi dienos įspūdžiai stovėjo mano akyse. Savo sieloje, rodos, girdėjau Viešpaties balsą: „Miegok, mano brangus vaikeli, miegok! Aš esu tavo sieloje ir budžiu. Miegok saldžiu ir ramiu miegu, visas dangus budi prie tavo lovytės!"

Ilgai negalėjau užmigti...

Taip praėjo ta gražioji diena. Ir kodėl ji taip greit pabėgo? Buvo tai gražiausia diena mano gyvenime!..

Tavo *Onutė.*

Pasilik, Jėzau, mano sieloje!

Auksinė knyga

Visi šiandien parsinešėte Pirmosios Komunijos atminimą, kunigo dovanotą paveikslėlį. Jame užrašyta, kada pirmąkart priėmėte dangaus Svečią į rūpestingai išvalytą savo sielą. Tą paveksiėlį, be abejo, pakabinsite geriausioje kambario vietoje ir, kiek kartų pakelsite į jį akis, visuomet prisiminsite didžiojo džiaugsmo šventę. Ir juo daugiau laiko prabėgs, juo tas prisiminimas bus malonesnis.

Tačiau visi kartu parsinešėte sieloje kur kas gyvesnių įspūdžių, sukeltų dangaus Svečio atsilankymu. Šandien dar jie gyvi, tačiau po savaitės, mėnesio, metų jie apsitrins, apsitrauks užuomaršos skraiste ir atrodys tik, tarsi, seniai sapnuotas sapnas. O labai gaila, jei taip iš tikrųjų būtų!..

Norėčiau, kad ir tie prisiminimai, kaip ir anas paveikslėlis, dažnai gaivintų jūsų sielas. Bet kaip užlaikyti juos ilgiau savo atmintyje?

Klausykite! Yra būdas išsaugoti juos! Dar šiandien įsigykite gražiausį, kokį tik

galite, geriausia stipriai įrištą, sąsiuvinį. Tai bus jūsų *auksinė knyga.*

Pirmiausia tame sąsiuvinyje stenkitės užrašyti *šventąjį nusiteikimą,* kuris pripildė jūsų širdis Pirmosios Komunijos metu. Paskui pažymėkite savo *sumanymus ir pasiryžimus.* Toliau užrašykite kasdienio, tolimesnio *gyvenimo sutvarkymą.* Pagaliau po viso to kasmet, Pirmosios Komunijos metinėse, užrašinėkite *naujus nusiteikimus ir sumanymus bei pasiryžimus,* kurie ateis jums į mintį.

Rašykit švariai, pirmiau juodraštyje parašę, rašykite paprastai, galvodami tik apie Dievą ir savo sielą. Žinokite, kiek kartų vėliau, paėmę į rankas šią auksinę knygą, skaitysite tuos atsiminimus, jūsų akyse žibės ašaros, o sieloje vėl išgyvensite aną didžiąją šventę. Tada jūsų pačių užrašytos mintys duos nepalyginti daugiau naudos, negu visi pamokslai ir dvasinės knygos. Juo būsite vyresni, juo jautriau kalbės jūsų sielai tie žodžiai, parašyti kūdikiško nekaltumo žavesy.

Kad būtų aiškiau, kaip tokius užrašus tvarkyti, paduodu jums pavyzdį gerosios Eliutės, kuri nuo Pirmosios Komunijos dienos ligi pat savo mirties uoliai vedė savo auksinę knygą. Kas iš jūsų nesugebėtų panašiai užrašinėti savo minčių?

Eliutės Pirmosios Komunijos įspūdžiai

Mano sielos nusiteikimas

Ligi savo Pirmosios Komunijos buvau labai gyva vėjavaikė. Dėl to labai įžeidinėjau Dievą ir brangiems tėveliams teikdavau rūpesčio.

Naujųjų Metų dieną mano geroji motina dovanojo man mažutę knygelę, *Pirmosios Komunijos metus,* ir linkėjo, kad tinkamai galėčiau prie tos šventės prisirengti.

Tą valandą pasijutau susijaudinusi. Kažkas manyje pasikeitė, kad glamonėjau motiną ir tariau jai:

— Pasidžiauk, geroji mamyte, būsi manim patenkinta, prižadu tau...

Gerasis Dievas padėjo, kad galėjau tuos žodžius įvykdyti.

Kai artinosi mano Pirmosios Komunijos diena, jaučiau kaip tikėjimas ir pamaldumas stiprėjo mano sieloje.

Kovo 25 dieną, šv. Marijos Apreiškimo šventėje, karštai ją prašiau tinkamo Pirm. Komunijos priėmimo malonės. Ilgai klūpėjau prie jos kojų ir visai man nenusibodo;

priešingai, buvau nepaprastai laiminga. Man rodėsi, kad karts nuo karto Švč. Marija sako man: „Pasilik čia dar, mano dukrele, nes aš tave labai myliu!"

Didįjį Penktadienį pajutau gilų gailestį už savo kaltes, žinodama, kad dėl jų kentėjo Viešpats Jėzus.

Kai išpažinau savo kaltes, kunigas rado mane tinkamai prisirengusią ir pasakė, kad galėsiu eiti Pirmosios Komunijos. Negalėjau atsidžiaugti. „Mano Dieve, tariau, koks esi geras ir gailestingas tokiam netikusiam ir nevertam vaikui, kaip aš!"

Labai mažai miegojau Pirmosios Komunijos išvakarėse, o jei valandėlei ir užmigdavau, tuojau matydavau šventąjį stalą, Pirmąją Komuniją, tabernakulį ir ciboriją.

Pirmosios Komunijos diena neabejotinai buvo lamingiausia mano gyvenime. Niekuomet jos neužmiršiu!

Didelį džiaugsmą man suteikė pasiaukojimas Dievo Motinai. Dar šiandien rytą nejučiom buvau sujaudinta, mąstydama apie tą gražią vakarykščią dieną, ir klausiau pati savęs:

— Elenute, ar tu apleisi kada Dievą, Kuris tave vakar aplankė? Ar tu nepastebi, kad nuo tada, kai Jį pamilai, esi geresnė, laimingesnė ir teiki laimės taipgi savo tė-

veliams? Tad, Elenute, jau niekuomet neapleisk Dievo!..

Taip, mano Jėzau! Visuomet būsiu Tavo! Taipgi ir tavo, o Marija, Dievo Motina, nes argi galima mylėt Jėzų, nemylint Tavęs, Jo švenčiausios Motinos!

Mano sumanymai ir pasiryžimai

Lyginau *Dievą su žmonėmis ir žmones su Dievu* ir tariau sau:

— Dievas, pirmasis mano Viešpats, Tėvas ir Karalius, yra nepalyginti didesnis, negu žmonės, o žmonės yra dulkės palyginus su Dievu. Pasiryžtu dėl to labiau bijoti Dievo negu žmonių, nesigėdint jų atliekant savo religines pareigas ir nepaisyt jų nuomonės, kai ji priešinsis Dievui.

*

Pirmosios Komunijos dieną lyginau savo *kūną su siela ir sielą su kūnu* ir supratau, kad mano siela, gyvas ir nemirtingas Dievybės paveikslas, yra nepalyginti garbingesnė už kūną. Tad pažadėjau Dievui, kad ateityje labiau rūpinsiuos siela negu kūnu.

Visuomet būsiu Tavo, Jėzau!

■

Lyginau *dabartinį gyvenimą su amžinuoju* ir tariau sau:

— Kokia kvailystė šešiasdešimčiai arba daugiausia aštuoniasdešimčiai metų paaukoti visą laimės ir garbės amžinybę!... Priešingai, visą dabartinį gyvenimą reikia pavartot, kad užsitarnautum laimingą amžinybę. Aš taipgi pasiryžtu taip elgtis!

*

Kiek aš kentėjau, rengdamasi prie Pirm. Komunijos, galvodama apie savo vaikystės dienų kaltes!... Argi turėčiau toliau panašiai elgtis ir paskui naujas ašaras lieti? O ne, mano Dieve, prižadu Tau, kad jau daugiau nenusidėsiu!

*

Buvau tokia laiminga, kai susiradau doros kelią! Argi vėl turėčiau jį pamesti? O ne, niekuomet!

Noriu gražiu savo elgesiu džiuginti tėvelius, kuriuos prieš Pirmąją Komuniją tiek kartų įžeisdavau. Jau *visuomet jų klausysiu!*

■

Draugausiu tik su geromis mergaitėmis. Viliuos, kad jau niekuomet mirtina nuodėme neįžeisiu Dievo. Ne, mano Dieve, niekuomet! Bet, jei man atsitiks ta nelaimė,

prižadu, kad tą pačią dieną atliksiu išpažintį. Niekuomet su neramia sąžine neisiu miegot... nes jei tą naktį numirčiau...

■

Visuomet ant kaklo nešiosiu V. Jėzaus kryželį arba medalikėlį su Dievo Motina. Jeigu kur nors kada netikėtai numirčiau, tuojau įsitikintų, kad buvau pamaldi katalikė.

■

Savo miegamajam kambarėly parengsiu sau mažą altorėlį, pastatysiu mažą kryželį, mažą Dievo Motinos statulėlę, indelį su švęstu vandeniu ir kelis šventus paveikslėlius. Ten kasdien kalbėsiu ryto ir vakaro maldas.

■

Ypatingai stengsiuos atsiminti savo Angelą Sargą. Pavesiu save jo globai rytą ir vakarą, o dažnai ir dienos bėgyje.

*

Niekuomet neimsiu į rankas jokios skaitymo knygos, kol prieš tai nepaklausių savo nuodėmklausio, ar ta knyga nėra bloga arba nepavojinga man.

Visuomet tarsiuos su savo gerais ir pavyzdingais tėveliais ir klausiu jų nuomonės. Viešpats Dievas mane laimins, jei būsiu paklusni.

Mūsų kunigėlis patarė, kad kas sekmadienį su dėmesiu perskaitytume vieną katekizmo skyrelį, o kiekvieną iškilmingą šventę skyrių, kur aiškinama jis.

Kunigas taipgi mums patarė, kad, kai numirs koks nors mūsų parapijos vaikas, mes stengtumėmės dalyvauti jo laidotuvėse ir pagalvotume apie gyvenimo pabaigą. Stengsiuos ir to laikytis.

Noriu visiems būt miela, gera, mandagi. Kunigas sakė, kad tokie vaikai yra šeimos ir visuomenės pažiba.

Užjausiu susirūpinusius, ligonius, nuliūdusius ir apskritai visus nelaimingus. Kiek galėdama jiems padėsiu ir visuomet guosiu.

Mano gyvenimo sutvarkymas

Rašau kitą dieną po savo Pirmosios Komunijos

Vardan Dievo, Tėvo ir Sūnaus ir Šventosios Dvasios, amen.

Pasiryžtu dabar tiktai Dievui priklausyt ir taip gyventi, kad Jam būčiau kaskart malonesnė. Dėl to Jo, šventųjų angelų, o

ypatingai mano Angelo Sargo akivaizdoje darau sekančius pasiryžimus, kuriuos viliuos Dievo malone ir švč. Marijos pagalba ištikimai lig mirties pildyti.

a) Kasdien

1. Ištikimai pildysiu Dievo ir Bažnyčios įsakymus ir uoliai eisiu visas savo pareigas. Dėl to:

2. Kiek tai nuo manęs pareis, stengsiuos keltis ir gulti nustatytą valandą.

3. Kai tik pabusiu, kelsiu mintis į Dievą. Pirmi žodžiai, kuriuos ištarsiu, bus *Jėzus ir Marija.* Pirmas veiksmas — kryžiaus ženklas. Eidama miegot, tą patį darysiu.

4. Ryto maldas sukalbėsiu kai tik atsikelsiu, kukliai atsiklaupus prieš savo kryželį.

5. Prieš kiekvieną darbą trumpai pasimelsiu arba nors pakelsiu širdį į Dievą.

6. Dienos bėgyje dažnai atsiminsiu Dievą.

7. Stengsiuos atkalbėt vieną dešimtadalį rožančiaus.

8. Vakare padarysiu sąžinės sąskaitą.

b) Kas savaitę

9. Sekmadienį duosiu vargšui išmaldą iš Dievo meilės.

10. Kiekvieną ketvirtadienį, jei galėsiu, išklausysiu šv. Mišių.

11. Kiekvieną penktadienį nuo ko nors susilaikysiu arba atkalbėsiu penkis *Tėve mūsų* ir *Sveika Marija* Viešpaties Jėzaus kančios garbei.

c) Kas mėnuo

12. Išpažintį atlikinėsiu kiekvieną mėnesį ir stengsiuos vertai šv. Komuniją priimti.

13. Stengsiuos atsikratyti kokios ydos

d) Kasmet

14. Tinkamai švęsiu savo krikšto, Pirmosios Komunijos ir sutvirtinimo metines, tai yra:

Šv. Krikšto kovo 27 d.,
P. Komunijos birželio 15 d.,
Sutvirtinimo liepos 22 d.

15. Kiekvieno mėnesio paskutinę dieną perskaitysiu šiuos nuostatus stropiai žiūrėdama, ar ištikimai juos vykdau. Perskaitysiu taipgi nusiteikimus ir pasiryžimus ir jei ko nebūsiu išpildžius, užduosiu sau atgailą. Peržiūrėjimą baigsiu maldele...

Koks geras Viešpats Jėzus!

Nauji nusiteikimai su pasiryžimais mano Pirmosios Komunijos metinėse

1835 m. birželio 15 dieną.

Koks geras Viešpats Jėzus, kad nori dieną ir naktį pasilikti mūsų bažnyčiose Švenčiausiame Sakramente! Kodėl aš taip retai Jį aplankau?

Keletą kartų šiais metais be reikalo apleidau mišparus. Prižadu Viešpačiui Dievui, kad dabar stengsiuos uoliai juos lankyti.

1836 m. birželio 15 dieną.

Dėkojant po šv. Komunijos, man atėjo mintis nuo šiol kiekvienoj Dievo Motinos šventėj sukalbėti *mažąjį officium,* ir ta mintis nepaprastai mane pradžiugino.

Šiais metais keliolika kartų išleidau pinigus įvairiems mažmožiams, be kurių galėjau apsieiti. Pinigus galėjau atiduot pavargėliams. Labai gaila! Nuo šiol darysiu mažiau išlaidų, a daugiau išmaldų dalinsiu!

1837 m. birželio 15 dieną.

Man rodos, kad kol sulauksiu amžiaus, kada galėsiu tikrai pasninkauti, privalau po truputį tvardytis valgydama.

Pavargėlius ir ligonius lankyt niekas man netrūko. Tad laikas nuo laiko, ypač sekmadieniais, juos lankysiu.

1838 m. birželio 15 dieną.

Koks geras Dievas, kad leidžia man būt ištikima Jo malonei, kai tuo tarpu jau tiek mano Pirmosios Komunijos draugių Jį apleido! Kaip už tai turiu būt Jam dėkinga! Šiais metais truputį apsileidau su Švč. Marijos garbinimu. Turiu atgaut pirmąjį uolumą, nes, jei apleisiu Švenčiausiąją Motiną, ir ji mane apleis, o kas tada su manim atsitiks?

1839 m. birželio 15 dieną.

Dėkodama tariau sau: kaip nemylėti tokio gero Dievo, Kuris mus taip karštai myli, kad pats mums aukojasi.

Noriu šiais metais Dievui paaukoti visus savo darbus.

1840 m. birželio 30 d. (15 d. sirgau).

Mano Dieve, sirgau! Ar ne didelė būtų man laimė, jei jauna numirčiau! Žemėje taip lengva Tave įžeisti, taip greit galima Tavęs netekti!.. Tegu būva Tavo valia, Viešpatie!

Juk niekas man nedraudžia, kad kai

kada paprastą dieną išklausyčiau šv. Mišių. Pasiryžtu šiais metais kartais tai išpildyti.

1841 m. birželio 15 dieną.

O kaip trokščiau numirti dėkojimo valandą po šv. Komunijos!

Nuo šiol pasiryžtu kiekvienų metų gruodžio paskutinę dieną padaryt apsimąstymą, kaipo prisirengimą prie mirties, ir priimt tą dieną šv. Komuniją kaip Vijatiką...

Tolimesni Elenutės auksinės knygos puslapiai tušti: 1842 metų pradžioje, būdama 19 metų, mirė.

Kai angelišku pamaldumu priėmė Švnč. Sakramentą kaipo Vijatiką, sakė prie jos buvusiems, kad ši paskutinė jos gyvenimo diena primenanti Pirmosios Komunijos dieną ir kad nežinanti, kuri tų dienų gražesnė.

Mirė rankoje laikydama užrašus, kuriuose buvo surašyti jos įspūdžiai. Mėgino juos dar kartą skaityti, norėdama tuo būdu tarsi tęsti tolimesnį pasikalbėjimą su Dievu, priimu Pirmojoj Komunijoj . . .

Laiminga Eliutė! Jau ilsisi dangaus tėvynėje, kur amžinai tęsiasi jos Komunija... Ar mes norėsime eiti tais pačiais keliais į dangų?

Pirmosios Komunijos liudytojai

Motutė tave gražiausiais rūbeliais aprėdė, kai ėjai į bažnyčią, kad Viešpatį Jėzų priimtum. Tavo siela buvo švari, skaistutė, ir rūbeliai gražūs.

Mergaitės, pasidėkite saugioj vietoj baltą suknutę, velioną, rūtų vainikėlį, kasnyką ir niekuomet arba tik per didžiąsias šventes juos užsidėkite.

Berniukai, nenumeskite savo rūbelių papuošalų, o jei galite, ir rūbelius saugokite. Tegu jie būva jūsų didesnių švenčių papuošalai ir, jau užaugus, brangus Pirmosios Komunijos atsiminimas.

Bažnyčioje turėta žvakė tegu būva padėta saugioje vietoje ir visuomet teprimena jums aną karštą, nekaltą Jėzaus meilės ugnį...

Tačiau, svarbiausia, neleiskite prasikaltimų dulkėmis apnešti savo skaisčios sielos! Ją už viską labiau saugokite ne tik nuo blogų pavyzdžių, bet ir nuo savo blogų įgeidžių.

Pirmosios Komunijos rūbeliai ir nesutepta siela niekuomet neleis jums užmiršti didžiojo džiaugsmo ir neleis jo pakeisti nusidėjėlio skausmu...

TURINYS

Marijonų spaustuvė Marijampolėje